

Kapitel ett

Den röda jorden

Det var som att gå in i en het bastu. Det gick nästan inte att andas.

"Se upp!"

Jag duckade instinktivt när något kom flaxande emot mig, men var inte tillräckligt snabb, det brände till på kinden. Jag tappade balansen och stötte ryggen i ledstången.

Lara, flygvärdinnan, fick tag i min arm.

Fågeln vände och slog med vingarna bort över flygterminalen. Efter den följde en svans av fåglar.

"Det var då underligt", utbrast Lara. "Det ska inte finnas fåglar här. Är du okej?" frågade hon sedan och synade såret på kinden som blödde.

"Jo då", svarade jag med bankande hjärta.

Hon drog med mig in till flygplanet igen. Där tog hon fram en flaska som det stod *Sårtvätt* på. Under tiden som hon tvättade skråman frågade hon om jag visste om jag hade fått en stelkrampsspruta nyligen och det hade jag. Nyfikna passagerare tittade på oss på sin väg ut.

"Nu så", sa Lara muntert och lade på ett plåster. "Kom." Lara hade sett till mig under flygresan till Zimbabwe.

Jag tog min kasse med presenter och följde henne ut ur planet.

Jag undrar varför flygplanstrappor alltid är gjorda för vuxna? Varje trappsteg är som ett jättekliv.

Bilar körde kors och tvärs över flygfältet. Några hade släp bakom sig. En av bilarna stannade vid vårt flygplan och två män hoppade ut ur den. De öppnade bagageutrymmet och hivade upp alla väskor på släpvagnen.

Männen slungade bagaget som om de inte vägde mer än fotbollar. En tant klappade mig på axeln när hon passerade. "Vad duktig du är som reser alldeles själv", berömde hon. "Vad heter du?"

"Thure", sa jag och sträckte på mig.

Det hade gått bra att resa ensam. Jag bodde här när jag var liten. Mamma och pappa skötte ett barnhem tillsammans med mormor och på den tiden kände jag alla. Pappa, som kommer härifrån, har lärt mig att tala shona, som de flesta gör här i Zimbabwe. Och nu när är det mormor som sköter barnhemmet. Mormor ville att vi skulle komma och hälsa på. Men pappa och mamma kunde inte ta ledigt från sina jobb. Då tjtade jag mig till att få åka i alla fall. Först sa de nej. Jag var ju faktiskt bara tio år, sa mamma. Men sen kom pappa på att han

kände en flygvärdinna. Det var Lara. Han ringde till henne och hon lovade att ta hand om mig under resan hit. Lara gav mig färgpennor, ritpapper och en låne-Ipad med spel och filmer. Såklart hade jag med mig en bok att läsa också. Den här gången var det en bok om magi; *Den hemliga tråden*.

Vi gick in i transithallen för att hämta min resväska. Jag hade svårt att hålla jämna steg med Lara. När hennes långa ben tog ett steg, fick jag ta två. Laras hår var uppsatt i hästsvans. Läpparna var glansiga och klarröda. Över axeln hängde en fyrkantig skinnväska.

Ankomsthallen var knökfull. Resväskorna åkte på ett rullband. Tanten, som hade berömt mig kom och ställde sig bredvid oss. Hon nickade. Jag nickade tillbaka. När hennes resväska kom gick hon iväg. Jag såg mig omkring på alla människor. Det kändes med ens lite ensamt och pirrigt. Det var nästan så att jag ångrade att jag tjatat om att få åka hit själv. Efter en lång stund kom äntligen min väska farande. Den hade lagt sig på sidan.

Jag pekade.

"Den gröna är min", sa jag.

Lara lyfte av min väska och sedan följde vi pilarna mot utgången.

Ovanför dörrutgången lyste en målning upp väggen. Det var en klurig bild. Först såg man bara en färgglad djungel med brungult gräs längst fram, men om man tittade *riktigt* noga i trädkronan på ett av träden kunde man skymta ansiktet på en kvinna. Och i hennes hår gömde sig en apa.

"Vi har en likadan hemma", upplyste jag Lara och pekade på konstverket.

"Jaha", sa hon intresserat. "Då vet du vad den föreställer?"

"Såklart. Det är Apkvinnan. Pappa säger att hon ser till så att barn och djur har det bra och att inget ont ska hända dem."

"Så är det", instämde Lara.

Vi gick ut genom svängdörren och såg oss omkring. Ingen mormor i sikte. I alla fall inte min. En svettdroppe rann nedför pannan och längs näsan och sedan in i munnen. Jag sköt ut underläppen och blåste luft upp mot pannan.

Lara klappade mig på axeln.

"Det tar en stund att vänja sig vid hettan", sa hon.

Framför oss löpte en svart gata längs en knagglig trottoar. Till höger fanns en sittplats med palmer som sträckte sig mot solen. Lara gick dit och satte sig på en av bänkarna. Hon halade upp en mobiltelefon ur skinnväskan.

"Härifrån ser vi när din mormor kommer", sa hon och såg på mobilen samtidigt som hon tryckte på knapparna med högertummen.

Självsatte jag mig på resväskan som stod på högkant och såg på den korta skuggan av mig. Jag visste att skuggorna skulle bli längre senare på dagen.

En stor fågel som påminde om en pelikan satte sig i rännstenen och drog upp något ätbart från marken med sin långa näbb. Jag tittade på den en stund.